

JAMES BLOND

In actie!

JAMES BLOND

In actie!

Fred Diks

KLUITMAN

Voor Mase Diks

Nur 282/W091401

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV tekst: Fred Diks

© MMXIV illustraties: Mark Janssen

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

freddiks.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Maskers weg

‘Zie ik dat goed?’ Een verkoper van brillenwinkel ‘Bekijk het maar’ tuurt vanaf de stoep naar het platte dak van zijn zaak. ‘Hé, jullie twee. Kom eens van dat dak af.’ De man duwt zijn bril vaster op zijn neus. ‘Nu meteen!’

‘Sorry, meneer.’ Kim Slimpelveld haalt haar schouders op en loopt voorzichtig naar de rand van het dak. ‘We zijn er net op geklommen. Bezig met freerunnen.’

‘Freerunnen? Moet dat per se op een dak?’ vraagt de man verbaasd.

‘Het hoeft niet altijd op een dak,’ legt Kims tweelingbroer James uit. ‘We klimmen ook tegen muren op. Vet om te doen. Nu zijn we hier op het dak. En dat is zó cool.’

De man schudt zijn hoofd. ‘Wat een rare fratsen. Vroeger speelden we verstoppertje of lazen we de Kameleon. Tegenwoordig gaat de jeugd het dak op. Het moet niet gekker worden.’

Opeens rent er een vrouw de naburige drogisterij uit. Ze verdwijnt in een smalle steeg, die naast de winkel ligt.

Een caissière zet de achtervolging in. ‘Stop! Houd de dief! Mascara weg, tandpasta weg, maskers weg. Kijk, daar gaat ze. Wie gaat erachteraan?’ Het jonge meisje, dat helemaal buiten adem is, wijst de steeg in. ‘Nee hè, ze is ervandoor. Die zien we nooit meer terug.’

‘Dacht ik niet.’ James voelt de adrenaline door zijn aderen stromen. Hij wenkt zijn zus. ‘Kom. Tijd voor actie, Kim. We pakken haar.’

‘Wat doen jullie?’ De man van de brillenwinkel ziet het even niet meer. Hij fronst zijn wenkbrauwen, terwijl hij zijn bril met een doekje schoonpoetst.

Samen rent de tweeling over het dak. Na enkele seconden komt James bij de rand.

‘Kijk uit, man,’ roept Kim.

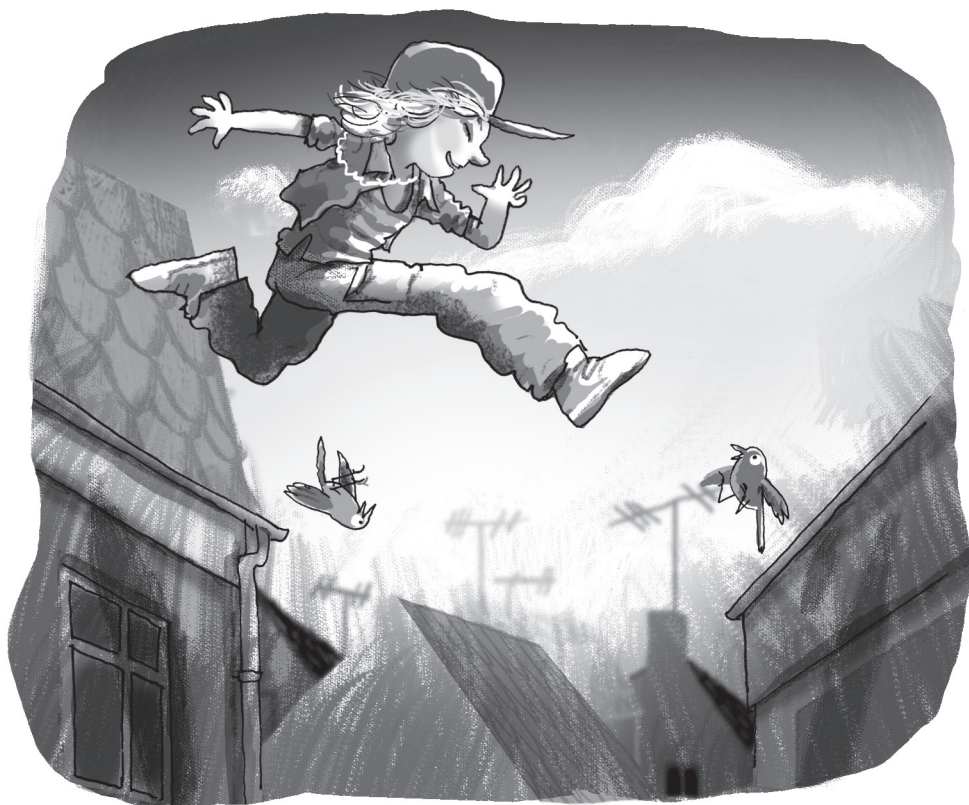
James houdt in, zodat hij niet van het dak valt. Twee meter verder begint het dak van het volgende pand.

‘En nu?’ vraagt Kim. Haar hart klopt in haar keel. ‘We moeten iets doen, maar wat?’

‘Wacht maar. Ik heb een idee.’ James loopt een stuk terug om een aanloop te kunnen nemen.

‘Wat doe je? Ga je springen? Doe niet zo maf.’ Kim houdt haar handen voor haar ogen. ‘Nee toch? Niet doen!’

James hurkt in de sprinthouding, maakt snelheid en zet zich af op de rand. 'Yes.' Met een reuzensprong komt hij op het dak van de aangrenzende supermarkt terecht. Na de landing rolt hij een paar meter door. Vlug staat hij op en rent meteen weer verder langs de rand van het dak. Intussen kijkt hij naar beneden. Daar ziet hij een zwarte gedaante.

Kim klimt intussen via de regenpijp het dak af en spurt door de nauwe steeg achter de vrouw aan.

Een eindje verder op het dak van de supermarkt ziet James dat de regenpijp aan de achterkant van de winkel stuk is. Wat nu, denkt hij even. Maar dan springt hij als een slingeraap naar een vlaggenmast die halverwege de muur is bevestigd. Daarna laat hij los en landt netjes op de stoep, verend door zijn knieën. Hij blokkeert de doorgang.

Een vrouw met een wijde zwarte jas schrikt als ze James plotseling voor haar neus ziet. 'Huh? Krijg nou wat.'

James kijkt haar zelfverzekerd aan. 'U bent een dief. We halen de politie erbij.'

'Ik schrik me dood. Wat een onzin. Waar heb je het over?' De vrouw wacht zijn antwoord niet af en draait

zich al om. Maar daar ziet ze Kim, die eraan komt rennen. Ze kan geen kant op.

‘Is dat de dief?’ vraagt Kim aan haar broer.

‘Volgens mij wel.’ James staat voor de doorgang naar de grote weg. ‘Ik weet zeker dat u uit de drogisterij kwam rennen.’

Puffend haalt de vrouw haar schouders op. ‘Ik geef toe dat ik bij de drogist was. Maar rennen? Kom nou. Ik ben ruim acht maanden zwanger. Dan denk je toch niet dat ik voor mijn plezier ga rennen? Ik moet het juist rustig aan doen van de dokter.’

Kim ziet dat de vrouw inderdaad een dikke buik heeft. ‘Hebt u echt niets gestolen?’

De vrouw wordt witheet. ‘Wie? Ik? Natuurlijk niet. Hoe durven jullie. Ik heb bij de drogist alleen maar rondgekeken. Ik heb niets gekocht, want de aanbiedingen stelden geen bal voor.’ Ze spreidt haar handen. ‘Kijk maar. Ik heb niet eens een tas bij me.’

Kim knikt. ‘Dat klopt. Wat raar. En ze heeft hem ook nergens gedumpt, want dan lag hij wel ergens in de steeg.’

De vrouw doet haar jas open om haar bolle buik te laten zien. ‘Willen jullie me soms fouilleren? Ga je gang, hoor.’

James wordt misselijk bij de gedachte en zegt resoluut nee. ‘Sorry, mevrouw. Misschien zaten we achter de verkeerde aan.’

Kim snapt er niets van. ‘U was de enige die door de steeg liep. Er is hier geen zij-ingang van een andere

winkel. Hoe kan dat dan?’

‘Geen idee,’ zegt de vrouw, ‘maar dat is jullie probleem. Ik ga ervandoor, want deze situatie bevalt me niet.’ Ze grijpt naar haar buik. ‘Over bevallen gesproken: ik voel steken. Au, au! Misschien zijn de weeën wel begonnen.’ Net op het moment dat ze wil doorlopen, valt er een tandenborstel op de stoep.

Kim raapt hem op. ‘Huh? Deze is nog ingepakt. Hoe kan dat?’

Op dat moment komt er een politieagent aan, samen met de verkoopster van de drogisterij en de brillenmeneer.

Het meisje is nog steeds buiten adem. ‘Zij is de dief.’

‘Volgens mij ook,’ zegt de man. ‘Ik heb er oog voor. Helaas lukt het dieven vaak om te ontsnappen, maar dankzij deze twee dakbeklimmers bent u op heterdaad betrapt.’

‘Noemt u ons maar freerunners,’ corrigeert James de man. ‘Dakbeklimmers klinkt wel erg suf.’

‘Ik heb echt niets gedaan.’ De vrouw kijkt opgelucht naar de agent. ‘Wat ben ik blij dat u er bent. Ik word door twee snotneuzen beschuldigd van diefstal. Dat slaat echt nergens op. Ik sta op het punt van bevallen. De jeugd van tegenwoordig heeft totaal geen respect voor een zwangere vrouw. Kunt u mij met de politie-wagen met sirene naar huis brengen?’ De vrouw begint te puffen en veegt met haar hand langs haar voorhoofd. ‘Ik heb haast. Au. Volgens mij is de baby nu echt onderweg.’